

Életének 79. évében elhunyt Baross Gábor Liszt Ferenc-díjas, érdemes és kiváló művész karnagy, az Eötvös Loránd Tudományegyetem (ELTE) Bartók Béla Énekkara és Koncertzenekara dirigense.

Baross Gábor 1930-ban született Budapesten. Tanulmányait az ELTE jogtudományi karán végezte, a Bartók Béla Szövetségben kapta karnagyi és zeneszerzői képzését, Vásárhelyi Zoltán, Sugár Rezső, Geszler György tanítványa volt.

Baross Gábor 1953-tól 1957-ig a Magyar Állami Népi Együttes korrepetitora, karmestere, 1957-től az együttes művészeti vezetője. 1948-tól az ELTE Énekkarának alapítója, majd koncertzenekarának karnagya, 1970-től 1973-ig az Egyetemi Színpad vezetője, 1990-2003-ig a Magyar Kórusok és Zenekarok Szövetségének elnöke, 1991-től a Europa Cantat elnökségi tagja.

Baross Gábor művészeti tevékenységéért 1971-ben kapott Liszt Ferenc-díjat, 1980-ban érdemes művész díjjal tüntették ki, de kiérdemelte többek között a Magyar Örökség-díjat és a kiváló művész elismerést is.

Az általa dirigált egyetemi énekkar és zenekar tavaly jubileumi eseménnyel ünnepelte kerek évfordulót.

Baross Gábor fontosnak nevezte az „értő közönség” nevelését, véleménye szerint „a művészet áramába be kell vonni a közönséget”, s akkor a hangversenytermek nem csak sztárok fellépése esetén telnek meg.

A kórus rendszeresen éneklő Bartók Béla és Kodály Zoltán műveit, ugyanakkor repertoárjukból sohasem hiányoznak a kortárs magyar zeneszerzők alkotásai.

*

2009. január 23-án, a Magyar Kultúra Napja másnapján a magyar kulturális, azon belül pedig a zenei életet nagy veszteség érte: elhunyt Dr. Baross Gábor, az ELTE Bartók Béla Énekkarának és Koncertzenekarának karnagya.

Nem sokan szolgálták rajta kívül hat évtizeden keresztül akkora alázattal és a legjobb tudásuk szerint a magyar kultúrát, szerevezve annak megannyi elismerést, határon túl is, kontinensen belül és kívül, mint ő. A kultúrának volt egész életében követe, és rendkívül sokat tett érte.

Jómagam életem legszebb időszakának tartom azt a 13 esztendő, amit 1976 és 1989 között az ELTE Bartók Béla Énekkarában tölthettem. Rendkívüli élményekben lehetett részem zeneileg, szellemileg, lelkileg egyaránt. A vasfüggöny mögül is kiléphettem a kórus révén. Baross Gábor olyan közösséget hozott létre, amelyet, ha valaki beletartozott, soha nem feledei. Mint azt a mondását sem, hogy „az énekléshez két dolog kell: hideg fej és forró szív”.

Pályafutásának szép pillanata volt a kórus 60. jubileumi ünnepe, 2008 novemberében. Több száz régi és új kórustag kovácsolódott össze arra a pár órára, együtt lélegezve és énekelve Palestrinát, Bachot, Kodályt.

Megvoltak a tervek, az elképzelések, sőt, még a következő hasonló összejövetel ígérete is. Halálával ennek lett most hirtelen vége.

Vajon mi lesz a kórusal? Megmarad? Tovább lép?

*

Baross Gábor egy kerek, nagyszerű életművet hagyott ránk örököül. S nem volt véletlen, hogy mindkét Atya, aki a szertartást végezte Farkasréten és aki az emlékmisést tartotta az Egyetemi Templomban, ugyanazt a példázatot tartotta hozzá méltónak: a *magvetést* (Máté evangéliuma 12.13.). „Hasonlatos a mennyeknek országa az emberhez, a ki az ő földjébe jó magot vetett.”

Baross Gábor jó magot vetett. A kórus megmarad, s ugyan nem ő fogja vezényelni, de szellemsége az övé lesz.

Barsi Hajna